

Kirken er Kristi legeme
O. Hallesby - "AANDENS FYLDE"

«Og han la alt under hans føtter og gav ham som hoved over alle ting til menigheten, som er hans legeme, fylt av ham der fylder alt i alle,» [Ef. 1, 22-23](#).

Her faar vi visst det dypeste blik ind i menighetens væsen. Som vort legeme er et levende hele, hvor alle de mange og forskjellige lemmer har del i et og samme liv, saaledes er den kristne menighet et levende hele, hvor hvert enkelt lem er gjennomstrømmet av det samme liv. Og dette liv er Kristi liv, derfor er den Kristi legeme.

Vi har allerede ovenfor set, hvad det er som gjør menigheten til menighet i bibelsk forstand, nemlig et indre, aandelig slektskap, et fælles aandelig liv. Her faar vi høre om dette slektskaps væsen og grund. Det eiendommelige forhold som menighetens lemmer staar i til hverandre, er begrundet i det forhold som de hver for sig er kommet i til Kristus. Først ved at faa liv sammen med Kristus opnaar de det fællesliv med hverandre, som gjør dem til en kristen menighet.

Dette belyses endnu klarere for os ved Jesu lignelse om vintræet og grenene, hvor Jesus anskueliggjør livsenheten mellom sig og sin menighet. Først ved at faa del i vintræets fællesliv, kommer grenene i det levende forhold ogsaa til hverandre. La os tænke paa podekvistene. De kan godt være hentet fra flere forskjellige trær. Før podningen staar da disse kvister ikke i noget organisk forhold til hverandre. Men saasnart podningen er i jorden, og de begynder at ta imot livssaft fra stammen, saa er de ogsaa kommet i livsforbindelse med hverandre.

Det er det fælles kristusliv som binder menighetens lemmer sammen med hverandre til et legeme, et livshele. Og det er Kristuslivet i dem, som skridt for skridt skal gjøre deres liv til det fuldkomne fællesliv, og tilsidst *«fremstille menigheten i herligbet uten plet eller rynke,» [Ef. 5, 27](#)*. Derfor er menighetens vekst som legeme avhængig av, hvor meget de enkelte lemmer lar sig fylde av ham som fylder alt i alle.

Menigheten bestaar altsaa av mennesker, som har liv sammen med Kristus. Det viser os fra en ny side, hvad det er for en forret at tilhøre den kristne menighet. „At ha del i Kristi liv vil nu først og fremst si, at man har del i Jesu stedfortrædende liv, død og opstandelse. Saalænge du hører Jesus Kristus til flyter hans døds frugt og hans opstandelses kraft ind i din sjæl likesaa stille og uavbrutt som livs safterne fra stammen strømmer ind i grenen, saalænge den er i livs forbindelse med stammen. Derfor kan apostelen si saa sterkt et ord: «saa er der da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus,» Rom. 8, I. Delagtigheten i Kristi død medfører nemlig at synderne ikke tilregnes. Vi er i ham retfærdige for Gud, [2 Kor 5, 19. 21](#).

At ha liv fælles med Kristus vil dog si mere end dette. *«Kristus lever i mig,»* sier apostelen [Gal. 2, 20](#). Kristus bor ved troen i vore hjerter, [Ef. 3, 17](#). Kristi kjærlige, hellige og salige liv risler stilt men sikkert ind i sjælen og fylder den og former den. At være et lem paa Kristi legeme vil si at høre til de lykkelige mennesker, som ustanselig mottar livstilførsel fra himmelen, ustanselig staar under personlig paavirkning av den levende Gud, faar sit sjæleliv fylt med rene og sunde stemninger, hellige og frugtbare tanker, som indenfra gir hele personen et hellig og evig præg.

Nu sitter du kanskje og tænker: den som bare kunde oppleve dette! Mit liv med Gud er saa indholdsløst og uvirkelig. Kristi liv i mig? Jeg som er saa tør og tom og vissen, saa interesseløs og likegyldig, saa træg og lunken. Og det som værre er: saa full av det liv som ikke er Kristi liv, egenkjærlighet, æresyke, verdslighet, urenhet. Min ven, jeg har et ord til dig idag.

Du har visst misforstaat disse ting en smule. Kristus venter ikke, at du skal magte at fylde dig selv med dette hellige liv. Han venter heller ikke, at den fylde du har faat av ham skal vedbli at fylde og mætte og styrke dig, likesaa litt som den mat du spiste til frokost skal vedbli at mætte og styrke dig like til kvelds. Nei, alt liv bruker sin livsfylde, og maa derfor bli tom og vissen og tør, hvis

livsfylden ikke fornyes.

Du skal derfor ikke ængste dig, naar du kjender dig verdslig og gudfjern og hjertetom. Men vend dig til din Frelser, si ham hvor du trænger at' fyldes. Og han som fylder alt i alle, han skal gi om igjen og om igjen en ny, rik og salig fylde. Gjør i det aandelige som i det timelige. Du blir da ikke ængstelig, naar du begynner at kjende dig sulten. Du blir ikke engang forundret. Men er du en tænkksom kristen, saa vil du, naar du sætter dig sulten til det dækkede bord, takke Gud ikke bare for maten, men ogsaa for sulten, som viser at dit legeme er sundt og normalt.

Der er mange kristne som klager over, at det er saa vanskelig at tilegne sig naaden, at gripe forjættelserne og ta til sig av de himmelske retter. Til eder vil jeg si: det er ikke grenen som trækker saften fra stammen til sig, men det er stammen som driver livssafterne ind i hver stor og liten gren. Slik gjør ogsaa det sande vintræ for alle sine grener. Det er hans daglige opgave at fylde sine smaa og fattige venner med hele den frelsesfylde som han indeslutter i sig.

Dette gjør han ikke umiddelbart men gjennom sine midler. Som stammen fører sin saft ind i grenene gjennom kanaler, saa har Herren sine naademidler. La mig peke paa de fire som nævnes i [Ap. gj. 2, 42](#): apostlenes lære, samfundet, brødsbrydelsen og bønneme. Bruk Guds ord hver dag, gaa ind i dit kammer og luk din dør til stille samvær med din Gud, gaa ofte og regelmæssig til Herrens bord, samles med de hellige om Guds ord, bøn, sang og vidnesbyrd. Og du skal erfare hvad der staar skrevet: *«de skal ha liv og ha overflod»*, [Johs. 10, 10](#).

Der er mange som mener, at det er et helt hekseri for en kristen at bli bevaret i Aandens kraft og i Aandens fylde. Men det er det, Gud ske lov, ikke. Den som bruker naadens midler barnlig og regelmæssig, skal faa erfare, at Gud daglig fylder al hans trang i Kristus Jesus. *«Gud er mægtig til at gi eder al naade i rikelig maal forat I altid i alle ting kan ha alt, hvad I trenger, og saaledes rikelig kan gjøre al god gjerning.»* [2.Kor. 9, 8](#).

Det er sandt, der er tilfælde, da stammen ikke faar drive sin livgivende saft ind i grenen. Der er kommet noget imellem, som stænger tilførselen. Blir vi gaende i aandelig visshet uten at næres av Ord og sakrament, da er det paa tide, at vi gaar til en grundig selvprøvelse, saa vi blir klar over, hvad det er, som har gjort vor sjæl lukket og uimottagelig for naaden. Og saa snart det redelige og barnlige sind igjen er vendt tilbake, vil vi paany faa smake Guds gode ord og den tilkommende verdens kræfter.

(Uddrag fra afsnittet "En hellig almindelig kirke, de helliges samfund" i "AANDENS FYLDE" af O. Hallesby - Lutherstiftelsens Forlag 1924 - Shafan 15-06-13)